

betydeligt mindre end i det foregaaende Aar, ligesom der ogsaa var en Del færre Dødsfald, tør man dog ikke derfra slutte, at Sundhedstilstanden var god, eller endog blot bedre end i 1914. Befolkningens Antal er nemlig som Følge af Udvandring aftaget betydeligt i det sidste Par Aar, og det er i stadig Aftagende. Som det vil ses af Liste C, er Befolkningen i 1915 anslaaet til 10,000 imod 11,000 i de foregaaende Aar; men det er sikkert endda for højt; dette kan jo imidlertid kun en Folketælling afgøre, og indtil en saadan foreligger, anses det for rigtigst ikke at bruge for stærke Farver, men hellere at sætte Folketallet lidt for højt end for lavt. St. Thomas er sunket ned i en ubeskrivelig Armod, og det er næsten ikke til at forstaa, hvorledes den fattige og arbejdsløse Befolkning skaffer sig det nødvendige til Livets Ophold; en stor Mængde lever selvfølgelig af Almisse, og Fattighuset og Hospitalet er overfyldte, idet mange, navnlig de ældre og svage-lige Mennesker, som tidligere fristede Livet ved lidt Hjælp fra Venner og Bekendte, nu maa savne en saadan Hjælp, da de fleste intet har at undvære. Selve Kommunen er yderlig fattig og kan knap overkomme de allernødvendigste hygiejniske Foranstaltninger; væsentlige Forbedringer eller Fremskridt i hygiejnisk Henseende er ganske udelukket, saafremt vi ikke faar Hjælp udefra". Senere kommer Fysikus ind paa Børnedødeligheden og siger: „Af det foregaaende kan der formentlig drages den Slutning, at de to første Aar, og af dem navnlig de tre første Maaneder, af Barnets Levetid er den farligste og mest kritiske Periode; i denne Periode er det mest hjælpeløst, og dets Liv og Trivsel er i højeste Grad afhængig af den Ernæring, Pleje og Omsorg, der ydes det. Af lang Erfaring ved de herværende Læger, at der paa dette Punkt syndes saa groft mod de spæde og hjælpeløse Børn her paa Stedet, at det i mange Tilfælde nærmer sig til Forbrydelse. Blandt den fattige Befolkning — og hertil kan mindst $\frac{3}{4}$ af hele Befolkningen henregnes — er det ingenlunde almindeligt, at Mødrene ammer deres Børn; i alt Fald gør de fleste det kun en kortere Tid og uregelmæssigt. I mange Tilfælde angiver Moderen som Grund til, at hun ikke ammer sit Barn, at hun ikke har Mælk, eller at hendes Mælk er daarlig; og det kan ofte være troligt nok, naar hun selv sulter". Jeg vil ikke kalde dette et ikke lyst Billede.

Jeg synes, at det er en forfærdelig Tilstand, som i Øjeblikket findes paa St. Thomas. Og selv om man nu vilde have Haab om, at dette vilde kunne forandres, vil man ikke kunne se bort fra, hvorledes Tilstanden er i Øjeblikket.

Det ærede 2det Medlem for 9de Kreds (Nordby), om hvem jeg maa anerkende, at han mente, at Sagen var afgjort, angreb Ministeriet stærkt og sagde, at kun et Ministerium af det nuværendes Støbning kunde have gennemført denne Sag. Jeg vil dertil sige: Hvorfor blev overhovedet denne Sag forelagt? Den har været søgt løst af samtlige de Højreministerier, vi har haft siden 1866, jeg behøver ikke en Gang at nævne deres Navne. De har samtlige arbejdet for denne Sag. Naar denne Sag overhovedet foreligger i dette Øjeblik, er det ikke, fordi der ikke har været Villie hos det Parti, det ærede Medlem tilhører, til at ordne denne Sag paa nøjagtig samme Maade, men fordi den tilfældigvis tidligere ikke er blevet gennemført. Alle har, saa snart de har været Regering, ment det samme, der har overhovedet ikke siden 1866 været nogen Regering her i Landet, der ikke har haft samme Opfattelse. Jeg siger ikke dette paa Grund af det Anathema, som det ærede Medlem udslyngede over de syndige Hoveder, der sidder paa Finansministeren og mig, men fordi jeg synes, at der er noget uretfærdigt i det i denne Relation. Jeg vil ogsaa overfor Forargelsen over, at det er Guld, vi tager ind for Øerne, og det under den Guldstrøm, der flyder ind over Landet, sige, at der er dog Forskel paa Staten og private, og Guld er jo det eneste mulige Ækvivalent i denne Forbindelse. Og det er heller ikke noget, som dette syndefulde Ministerium har fundet paa. Tværtimod, under de Forhandlinger, der blev indledet under Ministeriet Hørring, fortsatte under Ministeriet Søhested og ført frem til Afgørelse paa Rigsdagen af Ministeriet Deuntzer, var der sandelig ogsaa Tale om Penge. Der var blot noget færre af dem. Og naar Forhandlingerne varede saa længe, var en medvirkende Grund netop, at man gjorde sig pinlige Anstrelser for at faa Salgssummen sat op fra $3\frac{1}{2}$ til 5 Mill. Dollars. Den Gang havde man ikke fra den Side denne Foragt for det materielle. Under disse Omstændigheder maa jeg sige, at jeg føler ikke nogen Angst for det Eftermæle, der vil tilkomme min ærede Kollega Finansministeren og mig, i alt Fald kan det dog ikke blive